

Határtalanul

HAT-17-02-0062

Utazás a Nemzeti összetartozás jegyében

Kézdivásárhely

Orosháza

Háromszéki és Dél – Alföldi történelmi emlékhelyek felfedezése

Erdély:

- Kézdivásárhely
- Sepsiszentgyörgy
- Csíksomlyó
- Kovászna
- Nyergestető

Magyarország:

- Szeged
- Ópusztaszer
- Gyula
- Orosháza
- Szarvas

Iskolánkból 40 diák utazhatott Kézdivásárhelyre, ahol testvériskolánk tanulóival és a környék nevezetességeivel ismerkedhettek meg, miközben az útba eső erdélyi nevezetességeket, történelmi emlékhelyeket is felkerestük.

Az eltöltött egy hét alatt tartalmas kirándulásokat tettünk, megismerkedtünk és felkerestük Háromszék emlékhelyeit.

Az első nap az utazásé volt. Az első megálló Aradon volt, itt találkoztunk idegenvezetőnkkel Márton Alpárral. Felkerestük az Aradi vértanúk emlékhelyét, ahol koszorút helyeztünk el.



A második megálló az út során Vajdahunyadon volt, ahol meglátogattuk a várat.



A nap végén fáradtan, de élményekkel gazdagabban érkeztünk meg a szálláshelyünkre Csernátonra a Hanna panzióba, ahol találkoztunk a kézdiváshárhelyi iskola képviselőiben megjelent tanárokkal és diákokkal.

A második napon az Apor Péter Iskolába látogattunk el, ahol Dezső Vencel igazgató úr köszöntötte a csoportot, akik az iskola diákjaival közös városismereti sétán vettek részt, ahol megnéztük a város méltán híres főterét. Majd egy barátságos focimeccsen mérkőztek meg egymással diákjaink.



Kézdivásárhely leginkább településszerkezetéről híres. Az „udvarterek városaként” is emlegetett városközpontban, régebb használt faépületek helyét a téglá és kőépületek vették át. A városnak fontos történelmi múltja van, legkiemelkedőbb periódus az 1848-49-es forradalomban betöltött szerepe, hiszen itt öntötték Gábor Áron ágyúit, illetve nagyban hozzájárul a hadianyag gyártáshoz.

Meglátogattuk a testvériskolánkat, ami a városközpontban van. Sok közös programban vettünk részt az ottani diákokkal. Érdekes volt kézzel dagasztani, és faszépen sütni kürtöskalácsot. Viszont amikor kész lett olyan finom ízt még nem éreztünk. Sokat beszélgettünk a diákokkal, jó volt hallani, hogy ők is nehezen boldogulnak az idegen nyelvekkel és a reáltárgyakkal. A közös sportolás jót tett mindenkinek, ledolgoztuk a kürtöskalács nyújtotta kaja kómát. Barátságos mérkőzésen igazságos döntetlen született, 6-6 lett a focimérkőzés eredménye. Az ismerkedés és a programok után sétáltunk egyet a város történelmi központjában. Nagyon szép várost láthattunk, és ismertünk meg.

A főtéren a következő épületeket figyelhettük meg:

Ezen a területen a következő műemlék épületek találhatóak :

- Református templom, 1782
- Vörös ház, 1834 előtti jellegzetes népi jellegű kereskedőház
- Túróczi ház, 1843. Túróczi Mózes rézműves mester lakóháza volt, az 1848-49-es szabadságharc alatt ágyúöntő műhely működött itt
- Székely Katonanevelde, 1819-23, klasszicista
- Kaszinó, könyvtár, az első nyomda épülete, 19. század eleje, klasszicista
- A csizmadia ipartársulat székháza, 19. század eleje, eklektikus
- A mészáros ipartársulat székháza, 1908, eklektikus
- Református parókia, 1906, eklektikus, szecessziós elemekkel
- Református felekezeti iskola, 1906, az előbbivel identikus épület
- Désy ház, 1817 (az Apafi utcában található mézeskalácsos ház)
- Dakó ház, 1827, népi jellegű
- Malom, 1880, eklektikus
- Takarékpénztár és gőzfürdő, 1872, eklektikus

Délután visszamentünk szálláshelyünkre ahol a Haszmann Pál Múzeumot kerestük fel. Pali bácsi, aki létrehozta a gyűjteményt nagyon érdekes, színvonalas tárlatvezetést tartott, így megismerkedtünk a székely kultúrával, hagyományokkal, történelemmel.

A szálláshelyünkről elsétáltunk a Hasszmann Pál múzeumba. Ott látogattam alapján ez a hely inkább egy skanzen hatását keltette. Nagyon sok érdekes tárgyat láttunk. Férfi bácsi nagyon régivágású ember, sokat viccelődött velünk. Érdekes volt megtudni a kopjafák történetét és a faragások jelentését. A gőzgépek rendkívül különlegesek voltak, soha nem láttunk még ilyeneket. Itt végre egy teljes székely házat is láthattunk teljes berendezéssel.

Este a szálláshelyünkön együtt vacsoráztunk a kézdívsárhelyi diákokkal, akik részt vettek a vacsora elkészítésében, mivel a panzióban voltak gyakorlaton.

A harmadik napon egésznapos kirándulást tettünk, az úticélunk Csíksomlyó volt. Útközben megálltunk a Nyerges tetőn, ahol a székely hősökre emlékeztünk és koszorút helyeztünk el az Orosháza város által állított kopjafánál. Nagyon megrázó és egyben felemelő volt hallgatni az idegenvezető előadásában azt a históriát, hogy mi történt itt ezen a történelmi helyszínen. Mindenki nagyon csendben volt. Mi is megkoszorúztuk a városunk kopjafáját, ezzel tisztelegtünk a hősök előtt. Ahogy sétáltunk csendben a kopjafák között, a tisztelet és a megbecsülés járt át minket. Megrázó és ünnepélyes volt itt lenni.

Nyergestető Kányádi Sándor verse

“Csíksországban, hol az erdők
zöldebbek talán, mint máshol,
ahol ezüst hangú rigók
énekelnek a nagy fákon,
s hol a fenyők olyan mélyen

kapaszkodnak a vén földbe,
kitépni vihar sem tudja
másképpen, csak kettétörve,
van ott a sok nagy hegy között
egy szelíden, szépen hajló,
mint egy nyereg, kit viselne
mesebeli óriás ló.

Úgy is hívják: Nyergestető;
egyik kengyelvasa: Kászon,
a másik meg, az innenső,
itt csillogna Csíkkozmason.

Nemcsak szép, de híres hely is,
fönn a tetőn a nyeregben
ott zöldellnek a fenyőfák
egész Csíkban a legszebben,
ott eresztik legmélyebbre
gyökerüket a vén törzsek,
nem mozdulnak a viharban,
inkább szálíg kettétörnek.

Évszázados az az erdő,
áll azóta rendületlen,
szabadságharcosok vére
lúktet lenn a gyökerekben,
mert temető ez az erdő,
és kopjafa minden szál fa,
itt esett el Gál Sándornak
száznál is több katonája.

Véres harc volt, a patak is
vértől áradt azon reggel.

Támadt a cár és a császár
hatalmas nagy hadsereggel.

De a védők nem rettentek
alig voltak, ha kétszáz -,
álltak, mint a fenyők, a harc
rettentő vad viharában.
Végül csellel, árulással
délre körülvették őket,
meg nem adta magát székely,
mint a szálfák, kettétörtek.
Elámult az ellenség is
ekkora bátorság láttán,
zászlót hajtva temette el
a hősokeket a hegy hátán.
Úgy haltak meg a székelyek,
mind egy szálig, olyan bátran,
mint az a görög háromszáz
Termopüle szorosában.
Nem tud róluk a nagyvilág,
hőstettükről nem beszélnek,
hírük nem őrszi legenda,
dicsőítő harci ének,
csak a sírjukon nőtt fenyők,
fönn a tetőn, a nyeregben,
s azért zöldell az az erdő
egész Csíkban a legszebben.”



Ezt követően érkeztünk meg Csíksomlyóra, ahol meglátogattuk a kegytemplomot, majd a kegyhelyet, ahonnan megcsodáltuk a Csíki medencét.





A csíksomlyói Mária-szobor

A szobor legismertebb legendája az 1661-es török-tatár dúláshoz fűződik, amikor a templomot felgyújtották a tatárok, de a kegyes szobor sértetlen maradt. A hagyomány szerint az egyik tatár vezér el akarta szállítani az értékesnek vélt alkotást, de a szekér egy idő után – később tolvajos-nak nevezett tetőn – olyan nehézé vált, hogy nyolc pár ökör sem tudta elhúzni. A tatár vezér bosszúból kardjával megsebezte a Szűzanya arcát, nyakát, de karja ezt követően megbénult.

1704-ben a kuruc-labanc zavargások idején a szobrot Nagysomlyó hegyére menekítették. Amikor 1758-ban a tatárok óriási pusztítást végeztek Moldvában, a ferencesek elővigyázatosságból a Mária-szobrot és a templom értékesebb felszerelését befalzták. A 20. századi háborús körülmények között, 1916-ban és 1944-ben, megőrzés végett Kolozsvárra, a ferences kolostorba szállították. A szobrot 1960-ig öltöztették. A Jézuska ruhái a templom gyűjteményében találhatóak.

Önmagában az is csoda, hogy fél évezrede ténylegesen a végeken megőrződött, emellett a lábánál tett /nem sok/ fogadalom, kérés esetében bevált.

Közös kirándulást tettünk, Csíksomlyóra, ahol a Mária kegyhelyet és a Pápa látogatás várható helyét néztük meg. A templomba mindenki bement, és kívánhatott valamit a kegyhelynél. A hiedelem szerint, ha nagyon akarjuk teljesülni fog. Felmentünk a dombon, ahol krisztus szenvedésének állomásai voltak, mindet megnéztük. Nagyon meredek volt az út fölfelé, el is fáradtunk. A dombtetőn látottak viszont kárpótoltak. Csodás táj, gyönyörű épített faszerkezetű oltárt láttunk. Vissza úton a borvíz kutat is megnéztük. Elfáradtunk, jól esett leülni a buszon.

A visszafelé vezető úton gyalogtúrát tettünk a Szent Anna tónál, ahol idegenvezetőnk érdekes történeteken keresztül ismertette meg velünk a tó legendáját.

A Szent Anna tó legendája

Valamikor, a régi időkben, élt két testvér, akik folyton versengtek egymással, vagyonukkal, váraikkal és birtokaikkal. Ahogyan egymást sem, úgy nem szerették alattvalóikat sem, sőt ha tehették

sanyargatták a szegény népet. Egy nap, az egyik testvérhez egy vendég érkezett egy gyönyörű hatlovas hintón. A ház urának megtetszett a hintó és addig kártyázott a vendéggel, míg el nem nyerte tőle a hintót lovastól együtt. Első útja természetesen testvéréhez vezetett, hogy megmutassa szerzeményét.

Az, hogy felülmúlja bátyját, összeszedette a birtokán található legszebb 12 szegény leányt, és azokat fogta hintója elé. A lányok közül a legszebb egy Anna nevezetű volt. Mivel a hintó nagyon nehéz volt, az eléje fogott 12 lány meg sem tudta mozdítani. Ekkor a földesúr az ostorával közéjük csapott és Anna arcán kicsordult a vér. A lány ekkor a Teremtőhöz fohászkodva azt mondta: „Verjen meg az Egek Ura, és süllyesszen a föld alá, te gonosz lélek!” Anna szavait egy nagy vihar követte, mely elnyelte a gonosz embert a várával és vagyonával együtt, ezek helyén pedig egy kristálytisza tó keletkezett, a lány emlékére.



Késő délután értünk vissza és az iskola udvarán egy tradicionális kürtöskalács sütésen vettünk részt, az előkészületekben is részt vettünk, ahol közösen dolgoztak a két iskola diákjai.



A negyedik napon kirándulást tettünk Gelence - Zabola - Kovászna – Tündérvölgy útvonalon, ahol a történelmi emlékhelyekkel, szabadságharci eseményekkel ismerkedtünk. Sajnos a kastélyt nem tudtuk megnézni, felújítási munkálatok miatt. Utunk során áthaladtunk a világ legnagyobb székelykapuja alatt és gyalogtúrát tettünk a Tündérvölgyben. Ahol csodálatos természeti környezetet ismertünk meg.



Kovásznán felkerestük a borvíz forrásokat.

Kovászna egyik természettudományi és idegenforgalmi érdekessége a városka főterén található Pokolsár, ami nem más mint egy iszapos kénes-széndioxidos gázkitörés. Régebben gyógyfürdőként használták, igaz, ekkor még az egész Főteret uralta. 1881-ben nyitották meg "Pokolsár Fürdőintézet" néven, ezzel Kovászna is a rendezett gyógyfürdők sorába lépett. A későbbi fürdőtelep a vajnafalvi Mikes-telken alakult ki, Mikesfürdő néven.

Délután Sepsiszentgyörgyre mentünk, ahol felkerestük a Székely Nemzeti Múzeumot.

A Székely Nemzeti Múzeum az egyik legrégebbi magyar múzeumként 1875 óta látogatható, Sepsiszentgyörgy jelképeként végez tudományos és reprezentációs munkát. 1913 óta a Kós Károly által tervezett gyönyörű épületben fogadja látogatóit, feladataként a székelység kulturális örökségének ápolásával. Könyvtárával, képtárával, múzeumaival és arborétumával a legnagyobb határon túli magyar közgyűjtemény. Kós Károly tervei a székelység gazdag motívumkincse alapján születtek, méltóképpen képviselve az erdélyi magyarságot.

Meglátogattuk a Székely Nemzeti Múzeumot, ahol sok érdekes katonai és mindennapi használati tárgyat láttunk. Érdekes volt látni Gábor Áron egyik eredeti rézágyúját. Nagyon szép volt a berendezett székely, csángó házat látni. A képek, amiket megnéztük, tükrözték a mindennapi egyszerű életet, és a használati tárgyak egyszerűsége lenyűgöző volt. Utána a főteret néztük meg ahol egy kis szabadprogramot kaptunk.



Este pedig elbúcsúztunk vendéglátóinktól.

5. nap: Korán reggel indultunk haza Orosházára. Útközben megálltunk Parajdon, ahol a sóbányát kerestük fel.



A Kárpát-medence legjelentősebb sókitermelő vidékének központja Parajd. A parajdi só az óceán kiszáradásakor keletkezett, tartalmaz minden ásványi anyagot és nyomelemet, szennyeződéstől és adalékanyagtól azonban mentes. A Székelyudvarhelytől 38 km-re a Kis-Küküllő mentén található településen már a római korban is só bányásztak. Hiteles írásos dokumentumok első ízben 1405-ben említik a sókitermelést itt, a földalatti bányászat 1762-ben kezdődött meg.

A parajdi sóréteg vastagsága csaknem 3 km, átmérője pedig eléri a másfelet. A gigantikus sóbánya a nyári szezonban napi több ezer látogatót vonz, akik külön busszal indulhatnak el a falu központjából egy nagy „Jó szerencsét!” feliratú bejáraton át a sóhegy gyomrába egy másfél kilométer hosszú alagúton. Odalent nemcsak a só gyógyító erejét kihasználók, de a kikapcsolódni vágyók is bőven megtalálhatják számításukat. A 90-es évektől folyamatosan kiépülő turisztikai központ a szórakozások gazdag tárházát biztosítja. Világítással és szellőztető rendszerrel ellátott tárnákban alakítottak ki kalandparkot, játszóteret, szobrász és festőtáborok működnek, sőt ökumenikus istentiszteleteket is tartanak az itt megépített kápolnában. 2009-től már étterem is működik, a helyi finom ételek kóstolása mellett a borok szerelmesei a táj különböző fajtáival ismerkedhetnek.

A bányalátogatást szívbetegnek, magas vérnyomásban szenvedőknek és klausztofóbiásoknak nem ajánlják. Készüljünk fel lépcsőzésre is a különböző szintek között.

